

CRNA GORA
GLAVNI GRAD - PODGORICA
SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA
**Savjet za davanje predloga naziva
naselja, ulica i trgova**
Broj: 02-016/25-1216
Podgorica, 2. oktobar 2025. godine

SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA - PODGORICE

- dr Jelena Borovinić Bojović, predsjednica -

PODGORICA

Saglasno članu 15 Odluke o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 31/19, 50/23 i 23/25), u prilogu Vam dostavljam **Predlog odluke o podizanju spomen - obilježja davanjem naziva ulicama u Podgorici**, koji je utvrdio Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova Skupštine Glavnog grada - Podgorice, radi stavljanja u proceduru Skupštine.

Predstavnik predlagača po Predlogu odluke na sjednici Skupštine i njenih radnih tijela je **Dragutin Vučinić**, predsjednik Savjeta.

PREDSJEDNIK SAVJETA,
Dragutin Vučinić

Na osnovu člana 10 Zakona o teritorijalnoj organizaciji Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br. 54/11, 26/12, 27/13, 62/13, 12/14, 3/16, 31/17, 86/18, 3/20 i 92/22), člana 16 stav 1 Zakona o spomen-obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11, 2/17 i 84/24) i člana 54 stav 1 tačka 52 Statuta Glavnog grada ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 8/19, 20/21 i 49/22), u skladu sa Programom podizanja spomen-obilježja ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 12/25 i 39/25), uz prethodnu saglasnost Ministarstva kulture i medija Crne Gore, Rješenje broj _____ od _____ 2025. godine, Skupština Glavnog grada - Podgorice, na sjednici održanoj _____ 2025. godine, donijela je -

O D L U K U

o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama u Podgorici

Član 1

Ovom odlukom podižu se spomen-obilježja davanjem naziva ulicama u Podgorici i to:

1) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE LJUBOVIĆ:

- **Ulica Šarla Bodlera**, prostire se od Ulice Henrika Angela do Ulice Aleksandra Divajna. Dužina saobraćajnice iznosi oko 110 m i prostire se u pravcu jugoistok - sjeverozapad.
- **Ulica Jova Bećira**, prostire se od Ulice Vitnija Vorena i paralelna je sa Ulicom Aleksandra Divajna. Dužina saobraćajnice iznosi oko 130 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad.
- **Ulica Aristotela**, prostire se od Ulice Aleksandra Divajna istočno prema novoformiranoj ulici koja se nadovezuje na Ulicu Ljudovita Štura. Dužina saobraćajnice iznosi oko 110 m.
- **Ulica Maša Vrbice**, prostire se od Ulice Joksim Radovića do raskrsnice sa planiranom ulicom "Nova 8". Izgrađena ulica predstavlja dio planirane saobraćajnice "Nova 1". Ulica se prostire u pravcu sjeverozapad - jugoistok. Dužina izgrađenog dijela je oko 90 m.
- **Ulica Josefa Holečeka**, prostire se u pravcu jug - sjever i označena je kao Ulica "Nova 11" i "Prilaz 3". Dužina saobraćajnice je oko 150 m.

2) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE ZAGORIČ:

- **Ulica Gojka Kruške**, paralelna je sa Piperskom ulicom. Dužina saobraćajnice iznosi oko 160 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad.
- **Ulica vladike Save Petrovića**, prostire se od Ulice Iva Andrića jugoistočno prema Park šumi Gorica. Dužina saobraćajnice je oko 170 m.

3) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE NOVA VAROŠ:

- **Ulica Konstantina Koče Popovića**, prostire se od Bulevara Stanka Dragojevića do objekta Ujedinjenih nacija u Crnoj Gori. Ulica se prostire u pravcu jugoistok - sjeverozapad u dužini od 113 m. Ulica se prostire od raskrsnice Bulevara Stanka Dragojevića do kružne okretnice, koja je locirana u pravcu Moskovskog mosta.

4) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE KONIK:

- **Ulica Evlije Čelebije**, paralelna je sa Ulicom Španskih boraca. Dužina saobraćajnice iznosi oko 135 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad.

5) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE TOLOŠI I:

- **Ulica Nikole Đakonovića**, prostire se od Ulice Milana Raičkovića, sjeverozapadno prema Veljem brdu, u dužini od oko 258 m.
- **Ulica Bora Begovića**, krak koji se prostire od Ulice Nikole Đakonovića, sjeveroistočno u dužini od 105 m.
- **Ulica Nika Pavića**, nastavlja se na Ulicu Bora Begovića i ide sjeverno u dužini od 101 m.
- **Ulica Nikole Raičevića**, krak iz Ulice Nika Pavića, koji se prostire prema zapadu u dužini od oko 60 m.

6) NA PODRUČJU MJESNE ZAJEDNICE ZLATICA:

- **Ulica Pera Ivanovića**, prostire se od Ulice Mirka Markovića na sjever i slijepo se završava u naselje. Dužina ulice je 150 m.

Član 2

O realizaciji ove odluke staraće se organ lokalne uprave nadležan za komunalne poslove.

Član 3

Obilježavanje i postavljanje tabli sa nazivima ulica i tablica sa brojevima izvršiće se u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ove odluke.

Član 4

Ova odluka stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - opštinski propisi".

Broj: 02-016/25-
Podgorica, _____ 2025. godine

SKUPŠTINA GLAVNOG GRADA - PODGORICE

**PREDSJEDNICA SKUPŠTINE,
dr Jelena Borovinić Bojović**

O b r a z l o ž e n j e

Pravni osnov za donošenje Odluke

Pravni osnov za donošenje Odluke sadržan je u članu 10 Zakona o teritorijalnoj organizaciji Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br. 54/11, 26/12, 27/13, 62/13, 12/14, 3/16, 31/17, 86/18, 3/20 i 92/22), kojim je propisano da naziv naselja, ulice i trga određuje skupština jedinice lokalne samouprave, uz prethodno pribavljeno mišljenje mjesnih zajednica na čijem području se nalazi naselje, ulica, odnosno trg i u članu 16 stav 1 Zakona o spomen-obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11, 2/17 i 84/24), kojim je propisano da Skupština opštine, u skladu sa Programom podizanja spomen-obilježja, uz prethodnu saglasnost nadležnog organa, donosi odluku o podizanju spomen-obilježja.

Odredbama člana 54 stav 1 tačka 52 Statuta Glavnog grada ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 8/19, 20/21 i 49/22) propisano je da Skupština Glavnog grada određuje nazive naselja, ulica i trgova.

Odlukom o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", br. 31/19, 50/23 i 23/25) obrazovan je Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova, koji shodno članu 15 navedene odluke, predlaže Skupštini davanje ili promjenu naziva naselja, ulica i trgova na osnovu podataka o neimenovanim naseljima, ulicama i trgovima i njihovih urbanističkih karakteristika koje dobija od organa lokalne uprave nadležnog za poslove planiranja i uređenja prostora i na osnovu inicijativa građana, mjesnih zajednica i drugih zainteresovanih subjekata.

Članom 2 stav 2 Zakona o spomen-obilježjima ("Službeni list Crne Gore", br. 40/08, 40/11, 2/17 i 84/24) propisano je da se nazivi javne ustanove, javnog preduzeća, naselja i javnog objekta (ulica, trg, put, park, česma i dr.) smatraju spomen-obilježjima, ako simbolizuju vrijednosti kojima se trajno obilježavaju značajni događaji, čuvaju uspomene na istaknute ličnosti, njeguju ljudski ideali i kulturno-istorijske tradicije i odaje počast borcima za slobodu, civilnim žrtvama rata i masovnim stradanjima ljudi.

Razlozi za donošenje Odluke

Razlozi za donošenje Odluke sadržani su u potrebi da realizaciju prostorno-planske dokumentacije na području Glavnog grada, prati određivanje naziva planski definisanih ulica.

U postupku utvrđivanja Predloga ove odluke, Savjet je, saglasno obavezi utvrđenoj članom 15 Odluke o obrazovanju radnih tijela Skupštine Glavnog grada - Podgorice, od Sekretarijata za planiranje prostora i održivi razvoj, pribavio urbanističke karakteristike o neimenovanim ulicama koje po postojećoj planskoj dokumentaciji ispunjavaju uslove za određivanje naziva, a nakon toga i mišljenja mjesnih zajednica na čijem se području nalaze ulice kojima se određuju nazivi.

Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova je, na sjednici održanoj 24. septembra 2021. godine, utvrdio predlog naziva ulice Pera Ivanovića. Savjet je na sjednici, održanoj 28. septembra 2023. godine, utvrdio predloge naziva 13 ulica: Šarla Bodlera, Jova Bećira, Aristotela, Maša Vrbice, Josefa Holečeka, Gojka Kruške, vladike Save Petrovića, Konstantina Koče Popovića, Evlije Čelebije, Nikole Đakonovića, Bora Begovića, Nika Pavića i Nikole Raičevića. Saglasnosti za ove predloge naziva ulica su dale mjesne zajednice na čijem se području nalaze ulice kojima se određuju nazivi.

Saglasno odredbi člana 15 stav 3 ove odluke, kojim je propisano da Savjet dostavlja nadležnom organu uprave Glavnog grada predloge za izradu Programa podizanja spomen-obilježja, Savjet je dostavio predloge za izradu Programa podizanja spomen-obilježja nadležnom Sekretarijatu za kulturu i sport Glavnog grada - akt broj 02-016/21-1078 od 18. novembra 2021. godine (za 1 ulicu) i Sekretarijatu za kulturu Glavnog grada - akt broj 02-016/24-80 od 19. februara 2024. godine (za 13 ulica).

Skupština Glavnog grada - Podgorice je, na sjednici održanoj 18. marta 2025. godine, donijela Program podizanja spomen-obilježja ("Službeni list Crne Gore - opštinski propisi", broj 12/25), koji u poglavlju VII Podizanje spomen-obilježja davanjem naziva javnom objektu - ulici, sadrži nazive 14 ulica, koje su sadržane u Predlogu ove odluke.

Shodno tome, Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova je, na sjednici održanoj 29. jula i 2. oktobra 2025. godine, utvrdio Predlog odluke o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama u Podgorici, konstatujući da su pribavljena mišljenja mjesnih zajednica, kojima je iskazana saglasnost sa predloženim nazivima ulica, koje se nalaze na njihovom području i to:

- Mjesna zajednica Ljubović (v.d. sekretar Boban Joknić) je aktom broj 02-016/24-31 od 23. januara 2024. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Šarla Bodlera, Jova Bećira, Aristotela, Maša Vrbice i Josefa Holečeka.

- Mjesna zajednica Zagorič (v.d. sekretar Zoran Milačić) je aktom broj 02-016/23-1332 od 20. novembra 2023. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi Gojka Kruške i vladike Save Petrovića.

- Mjesna zajednica Nova Varoš (v.d. sekretar Nikola Martinović) je aktom broj 02-016/23-1245 od 10. novembra 2023. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Konstantina Koče Popovića.

- Mjesna zajednica Konik (v.d. sekretar Đorđije Živković) je aktom broj 02-016/23-1127/1 od 12. januara 2024. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Evlije Čelebije.

- Mjesna zajednica Tološi I (v.d. sekretar Žarko Zlatičanin) je aktom broj 02-016/23-1331 od 20. novembra 2023. godine, dala saglasnost da se ulicama na području ove mjesne zajednice odrede nazivi: Nikole Đakonovića, Bora Begovića, Nika Pavića i Nikole Raičevića.

- Mjesna zajednica Zlatica (v.d. sekretar Zoran Vujošević) je aktom broj 02-016/21-897 od 25. oktobra 2021. godine, dala saglasnost da se ulici na području ove mjesne zajednice odredi naziv Pera Ivanovića.

* * *

Obrazloženje konkretnih rješenja

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Ljubović, ulici koja se prostire od Ulice Henrika Angela do Ulice Aleksandra Divajna, dužina saobraćajnice iznosi oko 110 m i prostire se u pravcu jugoistok - sjeverozapad, odredi naziv Ulica Šarla Bodlera.*

ŠARL BODLER (1821-1867), francuski lirski pjesnik.

Šarl Bodler (Charles Baudelaire) je jedan od najvećih francuskih lirskih pjesnika XIX vijeka, preteča i utemeljitelj modernizma, pjesnik koji je otvorio put ka modernoj književnosti. Bodler je rođen u Parizu. Već sa 18 godina piše prve pjesme i posjećuje boemska mjesta. Nakon srednje škole putuje u Indiju odakle se brzo vraća i započinje život profesionalnog književnika u Parizu. Studirao je prava. Svoje najpoznatije djelo, zbirku pjesama *Cvijeće zla* (Les Fleurs du mal), Bodler je objavio 1857. godine. Zbirku je pripremao čitavih 10 godina, da bi je konačno izdao iste godine kada i Gustav Flaubert roman *Gospođa Bovari*. Oba ova djela završila su na sudu, pod optužbom da se u njima prikazuju lascivne i nemoralne scene. Šarl Bodler je optužen za uvredu vjerskog i javnog morala, kažnjen je sa 300 funti, a šest pjesama iz zbirke proglašeno je zabranjenim (*Leta, Nakit* ...). Pored poezije pisao je kritike o likovnoj umetnosti, eseje i rasprave. Prevodio je prozu Edgara Allana Poea i objavio dvije knjige njegovih priča. Godine 1859. zdravstveno stanje Bodlera biva ozbiljnije narušeno, a 1866. godine doživljava jak moždani udar, nakon čega ostaje paralizovan. Nakon jednogodišnje agonije, Šarl Bodler je preminuo 31. avgusta 1867. godine u svojoj 46. godini. Mnoga njegova djela objavljena su tek nakon njegove smrti.

U svoje vrijeme nepravedno zapostavljena, Bodlerova poezija je nekoliko decenija kasnije doživjela opšte priznanje, postala je uzor i inspiracija, na njenim temeljima je postavljena poetika simbolizma, najsnažnijeg i najprodornijeg književnog pravca evropske moderne.

Osim zbirke *Cvijeće zla*, Bodler je napisao i nekoliko eseja koji se posthumno objavljuju - *Vještački rajeji*, *Romantična umjetnost* i zbirku pjesama u prozi *Splin Pariza*.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Ljubović, ulici koja se prostire od Ulice Vitnija Vorena i paralelna je sa Ulicom Aleksandra Divajna, dužina saobraćajnice iznosi oko 130 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad, odredi naziv Ulica Jova Bećira.*

JOVO BEĆIR (1870-1942), crnogorski brigadir.

Rođen je na Njegušima. Vojno obrazovanje, u periodu od 1886. do 1890. godine, stekao je u Italiji (Scuola militare u Modeni), odakle se vratio u činu potporučnika. Poručnik je od 1895. godine.

Učestvovao je sa odredom crnogorske žandarmerije u mirovnoj misiji na Kritu 1897. godine. Za zasluge u ovoj misiji poručnik Jovo Bećir odlikovan je 1898. godine, ordenom Svete Ane 3. stepena od ruskog cara.

Bećir je bio delegat Crne Gore u Lucernu, u pregovorima sa delegatima Srbije o zajedničkom učešću u ratu protiv Osmanskog carstva. Načelnik štaba Zetskog odreda u Prvom balkanskom ratu, a od 7. 2. 1913. godine komandant trupa za napad na Skadar iz pravca Štoja. Po zauzeću Skadra, bio je vojni guverner grada. U Prvom svjetskom ratu bio je delegat pri srpskoj VK, a 1915. godine komandant 3. divizije u Hercegovačkom odredu. Poslije kapitulacije Crne Gore 1916. godine bio je određen od crnogorske vlade da bude potpisnik *Odredbe o polaganju oružja*. Kasnije je interniran u Boldogasonj, a potom u Karlštajn. U vrijeme Božićne pobune, 1918. godine bio je pregovarač sa pobunjenicima ispred Izvršnog narodnog odbora, u februaru 1919. godine pozvan je u Beograd radi prelaska u jugoslovensku vojsku. Primljen je u čin pukovnika i službovao je u štabu Dunavske divizije, komandi II a.o. u Sarajevu. U Aprilskom ratu 1941. godine reaktiviran je i raspoređen u garnizon u Tuzli. Decembra 1941. godine odveden u Jasenovac, gdje je ubijen 1942. godine. Govorio je ruski, francuski i engleski jezik.

U *Istorijskim zapisima* (godina LXXXVI, 3-4/2013, str. 239-247), u prilogu Jova M. Bećira posvećenom *Jovu Nikovom Bećiru, brigadiru crnogorske vojske*, pored ostalog, navodi se da je odlikovan: Takovskim ordenom 4. stepena, Ordenom Svete Ane 3. stepena od ruskog cara, grčkim Ordenom Hrista Spasitelja 4. stepena, francuskom Legijom časti, te, 1908. godine sa

dva odlikovanja Danilova reda 5. i 3. stepena, 1910. g. Ordenom Svetoga Save 3. stepena, Ordenom Svetoga Stanislava 2. stepena i italijanskim odlikovanjem *Corona d'Italia*, 1914. g. Ordenom Svetog Stanislava 1. stepena i 1915. g. Ordenom Svetoga Save 2. stepena.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Ljubović, ulici koja se prostire od Ulice Aleksandra Divajna istočno prema novoformiranoj ulici koja se nadovezuje na Ulicu Ljudovita Štura, dužina saobraćajnice iznosi oko 110 m, odredi naziv Ulica Aristotela.*

ARISTOTEL (384-322. prije n. e.), grčki filozof.

Jedan od najvećih grčkih filozofa rođen je u tračkom gradu Stagiri, otuda nadimak *Stagiranin*. Filozofsku slavu stekao je u Atini, najprije u Platonovoj Akademiji, čiji je član bio 20 godina, a zatim kao osnivač posebne škole *Likej*, koju su nazvali i *peripatetičkom* (jer se nastava obavljala u šetnji), a njene učenike i sljedbenike *peripateticima*. Bio je učitelj Aleksandra Makedonskog.

Napisao je mnogobrojna filozofska djela koja su imala dugotrajan uticaj na evropsku filozofiju i kulturu uopšte, a u poznoj srednjovjekovnoj evropskoj sholastici njegov autoritet je bio nenadmašan. Aristotelovi spisi imali su veliki uticaj i na srednjovjekovnu arapsku i jevrejsku misao. Znatan dio filozofske terminologije i naziva pojedinih nauka upravo potiče od Aristotela. Kao i njegov učitelj Platon, bavio se i problemom države. Definisao je čovjeka kao društveno biće, njemu pripada duboka misao da je nužnost ropstva uslovljena nesavršenstvom radnih oruđa (koja „ne mogu sama“ kovati, tkati itd).

Bogato i opsežno Aristotelovo djelo, koje obuhvata sve filozofske discipline - od logike i gnoseologije, preko fizike i metafizike, retorike i poetike do etike i politike, sastoji se od mnogih pojedinačnih spisa i danas se obično dijeli i navodi prema poretku u mjerodavnom izdanju Immanuela Bekkera (Berlin, 1831). Na prvom su mjestu logički spisi pod zajedničkim naslovom *Organon*; zatim prirodno-filozofski *Fizika*, *O nebu*, *Parva naturalia* i *O duši*; potom slijedi *Metafizika* i rasprave o etici i politici: *Nikomahova etika* i *Politika*, te *Retorika* i *Poetika*. Jedan dio spisa svakako potiče od samog učitelja, dok je velik dio nastao od zabilježaka njegovih učenika s predavanja.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Ljubović, ulici koja se prostire od Ulice Joksima Radovića do raskrsnice sa planiranom ulicom "Nova 8", izgrađena ulica predstavlja dio planirane saobraćajnice "Nova 1", ulica se prostire u pravcu sjeverozapad - jugoistok, dužina izgrađenog dijela je oko 90 m, odredi naziv Ulica Maša Vrbice.*

MAŠO VRBICA (1833-1898), crnogorski vojvoda, visoki državni činovnik, ministar.

Rođen je na Njegušima, opština Cetinje. Završio je Artiljerijsku školu u Sankt Peterburgu 1854. godine. Poslije povratka u Crnu Goru, postavljen je za njeguškog kapetana. Knjaz Danilo ga je 1858. godine imenovao za komandanta crnogorske artiljerije. Član Senata postao je 1869. godine, a 1874. godine bio je na čelu Uprave unutrašnjih poslova i građevina. Bio je delegat Crne Gore pri srpskoj Vrhovnoj komandi. Učestvovao je sa jednim crnogorskim odredom u srpsko-osmanskom ratu 1876-1877. godine.

U crnogorsko-osmanskom ratu 1877. godine komandovao je dijelom snaga u napadu na Nikšić. U napadu na Bar 1877/78, komandovao je glavninom crnogorskih snaga. Bio je prvi ministar unutrašnjih poslova i građevina Knjaževine Crne Gore od 1879. do 1882. godine. Na njegovu inicijativu osnovano je 1882. godine Društvo za gajenje i podizanje šljiva u Crnoj Gori, a 1888. godine podigao je fabriku sapuna u Baru i prvu moderniju uljaru na vodeni pogon sa gvozdenim presama. Zbog sukoba sa knjazom Nikolom, napustio je Crnu Goru 1892. godine. Najprije je boravio u Srbiji, a zatim se stalno nastanio u okolini Banja Luke, gdje je i umro 1898. godine.

U knjizi *Hronika graditeljstva u Crnoj Gori* (2021), autor Velizar Radonjić piše za vojvodu Maša Vrbicu da zauzima jedno od najznačajnijih mjesta u istoriji crnogorskog graditeljstva s kraja XIX vijeka. Završena artiljerijska škola omogućila mu je osnovna znanja trasiranja i izgradnje puteva, koja je kasnije upotupnio i proširio druženjem i saradnjom sa Josipom Sladeom. Put Cetinje - Rijeka Crnojevića (1881) je projektovao dr Slade, a njegovom izgradnjom je upravljao Mašo Vrbica, tadašnji ministar unutrašnjih djela Knjaževine Crne Gore. Deceniju kasnije, trasirao (projektovao) je put Rijeka Crnojevića - Podgorica i istovremeno rukovodio njegovom izgradnjom (građen od januara 1890. do jula 1891). Radonjić takođe navodi da je vojvoda Mašo bio jedan od osnivača Cetinjske čitaonice, da se bavio slikarstvom, te da je u njegovoj kući odigrana premijera *Balkanske carice*, kao i da je poslije Berlinskog kongresa organizovao prvi popis stanovništva u Crnoj Gori.

Posmrtni ostaci vojvode Maša Vrbice preneseni su iz Banja Luke u Crnu Goru, poslije 109 godina, 17. novembra 2007. godine i sahranjeni u njegovom rodnom selu Vrba na Njegušima.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 1 alineja 5 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Ljubović, ulici koja se prostire u pravcu jug - sjever i označena je kao Ulica "Nova 11" i "Prilaz 3", dužina saobraćajnice je oko 150 m, odredi naziv Ulica Josefa Holečeka.*

JOSEF HOLEČEK (1853-1929), češki pisac, novinar i prevodilac.

Rođen je u mjestu Stožice, u okolini Vodnjana, u Južnoj Češkoj. Kao dopisnik čeških listova 1875-1876. godine pratio je hercegovački ustanak i situaciju u Crnoj Gori. Godine 1882. je proputovao Crnu Goru, istražujući fenomen *junaštva*. Crnu Goru je opet posjetio krajem XIX vijeka. Objavio je brojne radove o Crnoj Gori: opis crnogorske anabaze u Hercegovini *Za slobodu/Za slobodu*, 1878-9, putopisi i opisi crnogorskog društva *Černá Horá*, 1876 (*Crna Gora*, CID, 1997), *Černá Horá v míru*, 1883 (*Crna Gora u miru*, 2002), *Na Černou Horu a Černá Horá koncem věku*, 1899/*U Crnu Goru i Crna Gora krajem vijeka*. Nekoliko tomova knjiga *Černohorské povídky /Crnogorske priče* i *Junácké kresby černohorské /Junačke slike crnogorske* čine priče o crnogorskim junacima - Marku Miljanovu, Peku Pavloviću i drugima (*Marko Miljanov u svom vremenu*, 1995). Holeček je objavio veliki broj prevoda narodne poezije iz južnoslovenskih jezika i finskog. Od 1884. do 1918. vodio je slovensku rubriku u najtiražnijim češkim novinama *Národní Listy*. Bio je ključna ličnost u stvaranju pozitivne slike Crne Gore u Češkoj, zagovarao je prihvatanje crnogorskih ideala *čojstva* i *junaštva* u češkom društvu. Godine 1898, knjaz Nikola ga je odlikovao Danilovim ordenom III stepena, ustanovljenim za nezavisnost Crne Gore.

Pored radova vezanih za Južne Slovence, objavio je brojne knjige o češkom društvu, Rusiji, obimne memoare itd. Holeček je bio konzervativan panslavistički mislilac, predstavnik romantične agrarne filozofije, obožavao je patrijahalan način života i seljaštvo kao izvor morala, nacionalne svijesti i narodne religije. U Češkoj je uglavnom poznat kao autor ciklusa romana *Naši*, posvećenog opisu ruralnog života u južnoj Češkoj.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 2 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Zagorič, ulici koja je paralelna sa Piperskom ulicom, dužina saobraćajnice iznosi oko 160 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad, odredi naziv Ulica Gojka Kruške.*

GOJKO KRUŠKA (1922-1944), narodni heroj.

Rođen je na Cetinju. Potiče iz činovničke porodice, gdje se i školovao. Kao đak je bio izrazito talentovan, pisao je poeziju i interesovao se za književnost i filozofiju. Pripadao je naprednom omladinskom pokretu i učestvovao u mnogim akcijama srednjoškolske omladine. Sa 17 godina postao je član SKOJ-a, a ubrzo potom i član gimnazijskog komiteta SKOJ-a.

U vrijeme kapitulacije, aprila 1941, sa svojim drugovima prikuplja oružje i municiju i sklanja ih na sigurna mjesta u okolini Cetinja. Trinaestojulski ustanak 1941. zatekao ga je u okupiranom gradu. Želio je da pođe sa svojim drugovima, koji su napustili grad, ali mu je Partija namijenila drugi zadatak u okviru obavještajne službe. Prikuplja i šalje dragocjene podatke o neprijatelju i njegovim namjerama, organizuje omladinu, prikuplja oružje, municiju i drugi materijal za NOP.

Dvadeset četvrtog decembra 1944. godine otkriven je i uhapšen. S porodicom je odveden u policiju. Izložen je najstrašnijim mukama. Ništa nije priznao, nikoga nije odao. Potom je predat Njemcima, koji su ga osudili na smrt vješanjem. Odveden je u zatvorsku ćeliju u kojoj je ostavio zapis: „Gojko Kruška 13. januara 1944. osuđen je na smrt vješanjem. Presuda će se izvršiti u tri sata poslije podne“. Zajedno sa svojim drugom Musom Butom Hodžićem, partizanom iz Skadra, odveden je na vješala. Njihova pjesma nadjačala je buku motora kamiona kojim su dospjeli do gradskog trga. Na samom gubilištu, ne pokazujući strah, Gojko Kruška je pjevao Crnoj Gori. Tri dana i tri noći visili su ispod starog brijesta na vješalima leševi dvojice hrabrih boraca.

Narodnim herojem proglašen je 20. decembra 1951. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 2 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Zagorič, ulici koja se prostire od Ulice Iva Andrića jugoistočno prema Park šumi Gorica, dužina saobraćajnice je oko 170 m, odredi naziv Ulica vladike Save Petrovića.*

VLADIKA SAVA PETROVIĆ-NJEGOŠ (oko 1700-1781), crnogorski vladika i vladar.

Sava Petrović-Njegoš je bio crnogorski vladika i vladar od 1735. do 1744. godine, suvladar sa vladikom Vasilijem (1744-1766) i vladar (1766-1767, 1773-1781). Početkom 1719. godine, pečki patrijarh Mojsije je, prilikom posjete Crnoj Gori, zavladičio Danilovog brata od strica, arhimandrita Savu. Ovim činom određen je za Danilovog nasljednika, čime je uspostavljena dinastička vlast Petrovića. Od tada pa do 1735. godine vladika Sava je bio koadjutor svom stricu vladici Danilu. Nakon smrti vladike Danila 1735. godine, vladika Sava je zauzeo mitropolitski i vladarski položaj u Crnoj Gori. Klonio se sukoba i želio je da živi u miru i sa Turcima i sa Mlečanima. Sa poslednjima je održavao bliske i prijateljske veze i do kraja života je ostao veliki prijatelj Mlečana. Već krajem 1736. godine, prilikom dolaska u Kotor novog providura, Sava je izrazio odanost Veneciji. Vladika Sava je 1742. godine pokušao da uspostavi diplomatske veze Crne Gore sa Kraljevinom Dviju Sicilija, ali do saradnje između dvije zemlje nije došlo, prvenstveno zbog ometanja od strane Venecije. Sredinom septembra 1742. godine crnogorski i brdski glavari su dali saglasnost vladici Savi da otputuje u Rusiju i da tamo zatraži pomoć za Crnu Goru. Put mitropolita Save Petrovića u Rusiju bio je njegov prvi i posljednji značajniji spoljopolitički akt. Od tada njegov ugled sve više slabi i postepeno ga potiskuje njegov rođak, arhimandrit Vasilije Petrović. Vladika Sava se kao pobornik miroljubive politike zalagao za sporazumno rješavanje crnogorskih problema sa Portom, pa je 1754. godine prihvatio sporazum o plaćanju harača Turskoj. Taj sporazum je odbačen po povratku Vasilija iz Rusije, što je prouzrokovalo crnogorsko-turski rat 1756. godine. Poslije Vasilijeve smrti Sava postaje jedini vladalac, ali ne zadugo, jer

se već 1767. godine pojavio Šćepan Mali, koji je preuzeo vladarski položaj u Crnoj Gori. Nakon smrti Šćepana Malog 1773. godine, vladika Sava nije uspio da povрати apsolutni politički primat u zemlji. Umro je 7. marta 1781. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 3 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Nova Varoš, ulici koja se prostire od Bulevara Stanka Dragojevića do objekta Ujedinjenih nacija u Crnoj Gori, ulica se prostire u pravcu jugoistok - sjeverozapad u dužini od 113 m, ulica se prostire od raskrsnice Bulevara Stanka Dragojevića do kružne okretnice, koja je locirana u pravcu Moskovskog mosta, odredi naziv Ulica Konstantina Koče Popovića.*

KONSTANTIN-KOČA POPOVIĆ (1908-1992), narodni heroj, filozof, publicista, istaknuti diplomata i državni funkcioner SFRJ.

Rođen je 14. marta 1908. godine, u Beogradu, u imućnoj porodici. Djetinjstvo je proveo u Švajcarskoj, školujući se na francuskom jeziku u katoličkim samostanima u Ženevi i Lozani. Gimnaziju je završio u Beogradu, 1926, potom Školu rezervnih vojnih oficira u Sarajevu 1927, a zatim Filozofski fakultet na Sorboni 1932. godine, gde se kretao u nadrealističkim krugovima, u ljevičarskom svijetu pjesnika, književnika i umjetnika. Inspirisan nadrealističkom umjetnošću koju je upoznao u Francuskoj, počeo je da se bavi pisanjem poezije, književnom publicistikom i filmskom kritikom. Potpisnik je beogradskog Manifesta nadrealizma 1929. godine, kojim se zahtjevala revolucija na polju umjetničkog stvaranja, a potom i u politici. Poslije Francuske odlazi u Njemačku. Tokom šestomjesečnog boravka na Institutu za socijalna istraživanja u Frankfurtu gdje je proučavao marksizam, Popović je svjedočio narastanju fašizma u Evropi, što ga je opredjelilo da se politički angažuje. Godine 1933. vraća se u Beograd i iste godine je primljen u KPJ, poslije čega je još intenzivnije nastavio revolucionarnu djelatnost, zbog koje je bio izložen progonima policije i više puta hapšen.

U julu 1937. godine Koča Popović odlazi u Španiju i priključuje se internacionalnim brigadama. Bio je borac, zatim artiljerijski instruktor, onda komandir baterije, te komandant artiljerijskog divizionara, kada je dobio čin poručnika Španske republikanske armije. Oružanu borbu protiv fašizma, početku u Španiji, nastavlja u Jugoslaviji od prvog dana oružanog ustanka, jula 1941. godine.

Njegovo učešće u Drugom svjetskom ratu je legendarno. Prvo je bio komandant Posavskog odreda (imao je ratno ime Pera Posavski), ubrzo, 21. decembra 1941. godine u Rudom postavljen je za prvog komandanta Prve proleterske brigade, potom, 1. novembra 1943. godine za komandanta Prve proleterske divizije, zatim, jula 1944. godine za komandanta Glavnog štaba za Srbiju, a rat je završio kao komandant Druge armije. Od oslobođenja do 1953. godine bio je načelnik Generalštaba JNA.

Koča Popović je proizveden u čin generalmajora maja 1943. godine, unaprijeđen u čin generallajtnanta novembra 1943. godine, a decembra 1947. godine u čin generalpukovnika. Stalno je bio na visokim političkim položajima: član AVNOJ-a na prvom zasjedanju, član Predsjedništva AVNOJ-a na drugom zasjedanju, poslanik Ustavotvorne skupštine DFJ i dr. Proglašen je za narodnog heroja Jugoslavije, 27. novembra 1953. godine i odlikovan velikim brojem visokih domaćih i inostranih odlikovanja.

Na dužnost državnog sekretara za inostrane poslove stupio je, ovjenčan ratnom slavom, 1953. godine. Tokom njegovog dvanaestogodišnjeg mandata odvijali su se dramatični obrti u istoriji poslijeratnog svijeta i u spoljnopolitičkim odnosima Jugoslavije. Njegove procjene odnosa sa drugim zemljama i njegova diplomatska aktivnost doprinosile su poboljšanju tih odnosa i povećanju ugleda Jugoslavije u svijetu. Bio je jedan od kreatora i realizatora politike nesvrstanosti. Kao šef diplomatije i šef jugoslovenske delegacije na zasjedanjima Ujedinjenih nacija uvijek se zalagao za principe aktivne i miroljubive koegzistencije.

Politička karijera Koče Popovića tekla je još izvjesno vrijeme uzlaznom linijom. Bio je potpredsjednik Republike, član Predsjedništva CK SKJ, te član predsjedništva SFRJ. Nezadovoljan stanjem i radom najviših rukovodstava u zemlji, u novembru 1972. godine, podnio je ostavku na sve funkcije.

Premينو je 20. oktobra 1992. u Beogradu i sahranjen u Aleji zaslužnih građana na Novom Beogradu.

Za svog života odlučio je da svoju zaostavštinu preda Istorijskom arhivu Beograda. Od 2005. godine legat je dostupan istraživačima.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 4 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Konik, ulici koja je paralelna sa Ulicom Španskih boraca, dužina saobraćajnice iznosi oko 135 m i prostire se u pravcu sjeveroistok - jugozapad, odredi naziv Ulica Evlije Čelebije.*

EVLIJA ČELEBIJA, osmanski putopisac iz XVII vijeka.

Rođen je 1611. godine u uglednoj i bogatoj carigradskoj porodici. Pravo ime mu je bilo Evlija ibn Derviš Mehmed Zili, ali je poznat pod imenom Evlija Čelebija ili Evlija Efendi. Pohađao je mekteb, a zatim medresu. Govorio je turski, arapski, grčki, latinski i sirijski jezik. Od 1630. godine započeo je putovanja po raznim pokrajinama Osmanskog carstva, a najviše zahvaljujući tome što je bio pratilac svog rođaka Melek Ahmed-paše, koji je zauzimao visoke položaje u osmanskoj vlasti. Februara 1662. godine iz Beograda je stigao u Skadar gdje je ostao 10 dana, nakon čega se uputio u Podgoricu, a iz nje u Bar i Ulcinj, da bi se zatim vratio nazad u Skadar. U proljeće 1664. godine iz Dubrovnika je krenuo u Herceg Novi i detaljno ga opisao. Obišao je Bokokotorski zaliv spominjući Porte Rose, Perast i Risan. Čelebija je nakon toga učestvovao u Suhrab Mehmed-pašinom pohodu u okolini Kotora i Perasta, a zatim i u pohodu protiv Pive i Nikšića. Utiske i zapažanja sa svojih

putovanja objavio je u svom djelu *Putopis (Sejahatnama)* u 10 svezaka, koje sadrže opis zemalja, krajeva i gradova kroz koje je proputovao, opisujući šta je na tim putovanjima vidio, čuo, doznao i doživio. Pored tačnih podataka o mjestima koje je vidio, u Čelebijinim *Putopisima* ima dosta opisa prema pričanju, pa čak i izmišljenih kazivanja, kako tvrde istraživači njegovog djela. Sveske su hronološki sređene, a za nas su posebno važni V, VI i VII svezak koji sadrže opise Evlijinih putovanja po južnoslovenskim zemljama: Srbiji, Bosni, Dalmaciji, djelovima Crne Gore, Hercegovini, Slavoniji i Vojvodini. U VI svesci dati su opisi Podgorice, Kotor, Budve, Ulcinja, Herceg Novog i Nikšića. Odlomci *Putopisa* koji se odnose na južnoslovenske zemlje prevedeni su više puta, a najpotpuniji prevod pod naslovom *Evlija Čelebija, Putopisi, Odlomci o jugoslovenskim zemljama, tom I i II* (Sarajevo 1954. i 1957), dao je Hazim Šabanović.

O posljednjim danima njegovog života ne znamo ništa pouzdano, navodi Šabanović u uvodnom dijelu prevedenih *Putopisa*. „Ne znamo tačno ni kada i gdje je umro. Posljednji događaj o kome se govori u *Sejahatnami* potiče iz godine 1682, pa se može s dosta vjerovatnosti tvrditi da poslije te godine nije dugo živio.“

Ako odbacimo razna pretjerivanja i izmišljanja, djelo Evlije Čelebije, prema ocjenama najkompetetnijih autora (Mordtmann, Taeschner, Babinger, Deny, Baysun i drugi) predstavlja riznicu geografskih, kulturno-istorijskih, ekonomskih i drugih podataka, od kojih mnogi imaju vrijednost prvorazrednih izvora, a vrlo mnogo i takvih gdje nam je on jedini izvor, piše Šabanović.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Tološi I, ulici koja se prostire od Ulice Milana Raičkovića, sjeverozapadno prema Veljem brdu, u dužini od oko 258 m, odredi naziv Ulica Nikole Đakonovića.*

NIKOLA ĐAKONOVIĆ (1911-1968), istakuti revolucionar, pravnik i društveno-politički radnik, nosilac brojnih odlikovanja.

Rođen je u Ulcinju. Diplomirao je prije rata na Pravnom fakultetu u Beogradu. Kao mladi sudski pripravnik radio je u podgoričkom Okružnom sudu. Član Komunističke partije Jugoslavije postao je 1937. godine. Zbog svoje revolucionarne aktivnosti bio je proganjan od tadašnjih vlasti. Početkom 1940. godine premješten je u Valandovo (Makedonija), na tromeđi Jugoslavije, Grčke i Bugarske.

U Narodnooslobodilačkom ratu učestvovao je aktivno od 1941. godine. Početkom rata bio je član opštinskog partijskog rukovodstva u Ulcinju, zatim politički komesar bataljona, a 1943. godine sekretar Sreskog komiteta KPJ u Baru. Krajem te godine preuzima dužnost političkog komesara VII crnogorske brigade, a kasnije i dužnosti u Upravi državne bezbjednosti Jugoslavije. Od 1948. godine, kada je ponovo došao u Crnu Goru, pa do svoje smrti neprekidno je član CK SK Crne Gore. U periodu od 1956. do 1965. godine

nalazio se na odgovornim dužnostima u Vladi Crne Gore i pravosudnim organima. Bio je ministar trgovine, zatim predsjednik Vrhovnog suda, državni sekretar za finansije, sekretar za unutrašnje poslove, potpredsjednik Izvršnog vijeća, predsjednik Privredne komore, takođe, poslanik Savezne i republičke Skupštine i član Predsjedništva Republičke konferencije SSRN Crne Gore.

Nikola Đakonović je nosilac Partizanske spomenice 1941, Ordena Republike sa zlatnim vijencem, Ordena zasluga za narod sa zlatnom zvijezdom, Ordena bratstva i jedinstva sa zlatnim vijencem, Ordena rada sa crvenom zastavom, Ordena partizanske zvijezde sa srebrnim vijencem, Ordena za hrabrost i drugih odlikovanja.

Sahranjen je u spomen-grobnici „Partizanu borcu“ na Gorici.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 2 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Tološi I, kraku koji se prostire od Ulice Nikole Đakonovića, sjeveroistočno u dužini od 105 m, odredi naziv Ulica Bora Begovića.*

BORO BEGOVIĆ (1932-1993), pozorišni i filmski glumac.

Rođen je u Danilovgradu. Pozorišnu karijeru započeo je sa 16 godina u kotorskom pozorištu, koje je, te 1948. godine, bilo u osnivanju. Zvanično, Narodno pozorište u Kotoru počelo je rad 1. januara 1949. godine, ali prvi članovi postavljeni su već krajem 1948. godine. Begović je, prema sopstvenim riječima, postao član 21. oktobra 1948. godine. Na sceni ovog pozorišta proveo je nešto duže od četiri godine. Kako je napredovao kao glumac, prelazi na Cetinje, u tada republičko pozorište, a potom u Narodno pozorište (Crnogorsko narodno pozorište od 1969. godine) u Podgorici.

„On je *školu glume*, umjetnost glume, učio u bogatoj pozorišnoj praksi kod raznih reditelja, najviše kod Ilije Nikolića i Nikole Vavića, u radu koji je razvio njegove prirodne sklonosti: *glasovni potencijal* širokog registra, s prizvukom tragičnosti i ohrabrenja u isti mah; *moć transformacije* u bogatoj skali nesavršenosti ljudske sudbine; *snažna emocionalnost*, prirođena drami, tragediji i modernom epskom pozorištu; *entuzijazam za scenu* i ekran, kakav se rijetko nalazi kod profesionalnog glumca“, piše o Begoviću književnik i teatrolog Sreten Perović (*Crnogorci na sceni*, Podgorica, 2014).

Prema riječima novinara i filmskog kritičara, Vuka Perovića „Begović je bio jedan od glumaca koji su obilježili kinematografiju nekadašnje Jugoslavije. Filmsku karijeru počeo je u ostvarenju reditelja Velje Stojanovića i scenariste Ratka Đurovića *Lažni car Šćepan Mali*, 1955. Radio je sa nekim od najpriznatijih reditelja bivše Jugoslavije: Hajrudinom Krvavcem, Veljkom Bulajićem, Radomirom Šaranovićem, Živojinom Pavlovićem, Borom Draškovićem, Zdravkom Velimirovićem, Srđanom Karanovićem, Goranom Paskaljevićem, Predragom Golubovićem.“

„Bio je kompletna glumačka ličnost. Njegova glumačka raznolikost bila je gotovo fascinantna. Od naratora u televizijskim emisijama za djecu Branislava Bastaća, ratnika svih fela, buntovnika s razlogom, buntovnika bez razloga, izgubljenika pod kapom nebeskom, oriđinala koji pegla vlastitu grbu ...“ ističe publicista Milorad Bošković.

Poseban odnos je imao sa rediteljem Živkom Nikolićem.

Tokom duže od četiri decenije glumačke karijere ostvario je preko stotinu uloga u pozorištu, filmovima i TV serijama.

Igrao je u preko 40 pozorišnih predstava (*Dom zaljubljenih*, 1956, *Gospođa Iks*, 1959, *Pesma*, 1959, *Plači voljena zemljo*, 1960, *Silazak Orfeja*, 1960, *Večiti studenti*, 1961, *Fedra*, 1962, *Hajka* (1962), *Antigona i oni drugi* (1963), *Ženidba* (1963), *Najbolja preporuka* (1964), *Filumena Marturano* (1966), *Hladan tuš* (1966), *Crveni admiral* (1967), *Gorski vijenac* (1967, 1973), *Zulumčar* (1968), *Opera za tri groša* (1969), *Kanjoš Macedonović* (1970), *Lisistrata* (1970), *Svečanost se odlaže* (1971), *Lažni car Šćepan Mali* (1972), *Podanici* (1972), *Koštana* (1973), *Ognjište* (1974), *Hasanaginica* (1975), *Sat sa Njegošem* (1975), *Dani mržnje* (1983), *Hekuba* (1991) i dr.

Ostvario je blizu 60 uloga u filmovima i TV serijama: *Lažni car* (1955), *Piknik* (1955), *Lelejska gora* (1968), *Most* (1969), *Valter brani Sarajevo* (1972), *Živjeti za inat - Naperekor vsemu* (1972) *Sutjeska* (1973), *So* (1973), *Bombaš* (1973), *Crveni udar* (1974), *Hajka* (1977), *Jovana Lukina* (1979), *Dorotej* (1981), *Smrt gospodina Goluže* (1982), *Čudo neviđeno* (1984), *Ljepota poroka* (1986), *Dobrovoljci* (1986), *U ime naroda* (1987), *Za sada bez dobrog naslova* (1988), *Iskušavanje đavola* (1989) i dr.

Dobitnik je Nagrade „19. decembar“, najvećeg priznanja Glavnog grada Podgorice, 1966. godine, posebne nagrade za epizodne uloge u filmovima: *So*, *Bombaši* i *Sutjeska* na 20. Pulskom filmskom festivalu 1973. godine i nagrade za epizodnu mušku ulogu u filmu *Živjeti za inat* na 8. Festivalu glumačkih ostvarenja jugoslovenskog igranog filma - Filmski susreti u Nišu, 1972. godine.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 3 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Tološi I, ulici koja se nastavlja na Ulicu Bora Begovića i ide sjeverno u dužini od 101 m, odredi naziv Ulica Nika Pavića.*

NIKO PAVIĆ (1905-1987), profesor, učesnik NOR-a, ministar prosvjete u Vladi NR Crne Gore, upravnik Narodnog pozorišta u Podgorici.

Rođen je u Šavniku. Gimnaziju je učio u Nikšiću, a Filozofski fakultet (katedra za srpski jezik i književnost) završio u Beogradu. Član KPJ je od 1937. godine. Radio je kao profesor gimnazije u Čačku, a po izbijanju rata 1941. godine učestvovao je u partizanskom ustanku u Srbiji i bio komesar čete Čačanskog odreda. Bio je član Agitpropa OK KPJ za Čačak i zamjenik komesara Čačanske partizanske čete. U proljeće 1942. godine bio je instruktor Sreskog komiteta KPJ za Foču, a od januara do maja 1943. godine

komesar Četvrte crnogorske brigade. Potom sa partizanima dolazi u Crnu Goru i u oktobru 1943. godine imenovan je za člana inicijativnog odbora ZAVNO-a Crne Gore i Boke. Na Skupštini ZAVNO-a u Kolašinu 1943. godine izabran je za člana Izvršnog odbora (vlade). Nakon oslobođenja 1945. godine bio je sekretar Prezidijuma Skupštine Crne Gore. Od 1945. do 1948. godine obavljao je dužnost ministra prosvjete u Vladi NR Crne Gore. U tom periodu radio je na obnovi i izgradnji prosvjetne infrastrukture, posebno na otvaranju osnovnih škola, širenju mreže srednjih škola, izgradnji školskih objekata i obezbjeđenju nastavnog kadra.

Izjasnio se i za Rezoluciju IB-a. Uhapšen je 30. avgusta 1948. godine i osuđen na dvije godine *administrativne kazne*. Iz zatvora je pušten 10. marta 1951. godine. Po izlasku iz zatvora radio je kao profesor Učiteljske škole u Nikšiću, a potom je, od 1958. godine do penzionisanja 1968. godine, bio direktor Narodnog pozorišta u Titogradu (Podgorica). Nosilac je Partizanske spomenice 1941.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 5 alineja 4 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Tološi I, kraku iz ulice Nika Pavića, koji se prostire prema zapadu u dužini od oko 60 m, odredi naziv Ulica Nikole Raičevića.*

NIKOLA JOLEV RAIČEVIĆ (1917-1941), revolucionar, borac Lješkopoljsko-lješanske čete Zetskog NOP bataljona.

Rođen je 1917. godine u Gornjoj Gorici, u Lješkopolju, Podgorica. Završio je osnovnu školu, a potom se bavio zemljoradnjom. Bio je vrlo bistar, skroman i omiljen. Pripadao je naprednoj omladini i simpatisao je KPJ, koja je na njega uvijek računala. Njegova kuća je uvijek bila na raspolaganju omladini i naprednim ljudima. Učestvovao je na raznim omladinskim skupovima i konferencijama, kao i u demonstracijama koje je Partija organizovala, izvršavajući uvijek i na vrijeme postavljene mu zadatke.

Odmah je pristupio Trinaestojulskom ustanku 1941. godine, pa s borcima iz Gornje Gorice, kao i njegov brat Živan, učestvuje u bici na Veljem brdu, a zatim i svim drugim partizanskim akcijama na terenu Lješkopolja, gdje je ispoljio odanost i veliku hrabrost. Javlja se među prvima za polazak u Sandžak, 1941. godine.

Hrabro je poginuo u bici na Pljevljima, 1. decembra 1941. godine, kao borac Lješkopoljsko-lješanske čete Zetskog NOP bataljona.

Sva njegova porodica aktivno je učestvovala u NOB-u.

➤ *Odredbom člana 1 tačka 6 alineja 1 Predloga odluke, predlaže se da se na području Mjesne zajednice Zlatice, ulici koja se prostire od Ulice Mirka Markovića na sjever i slijepo se završava u naselje, dužina ulice je 150 m, odredi naziv Ulica Pera Ivanovića.*

PERO IVANOVIĆ (1896-1982), revolucionar, sudija okružnog suda, pomoćnik ministra pravde, predsjednik Vrhovnog suda NRCG.

Rođen je u selu Vrbica - Kuči. Maturirao je 1920. godine i iste godine odlazi u Beograd na studije Pravnog fakulteta, a već 1924. godine postaje sudija Okružnog suda. Kao sudija pokušavao je da zakonima koje primjenjuje daje socijalni smisao, što kod sudija viših sudova često izaziva negodovanje.

Pripadao je naprednom komunističkom pokretu i bio učesnik NOP-a od 1941. godine. Učesnik je Skupštine Antifašističkog vijeća za Crnu Goru i Boku, održane 15. novembra 1943. godine, u Kolašinu, gdje je izabran za člana Komisije za proglas i rezoluciju, člana Verifikacione komisije i predsjednika Narodnooslobodilačkog odbora podgoričkog sreza.

Nosilac je ordena zasluge za narod koji mu je dodjelilo Predsjedništvo AVNOJ-a 1945. godine.

Dekretom Ministarskog savjeta od 04. maja 1945. godine, kao i Uredbom o regulisanju prinadležnosti, br. 63 od 18. maja 1945. godine, postavljen je za pomoćnika ministra pravde, 12. juna 1945. godine (broj dekreta 259 od 19. jula 1945. godine).

Aktom Ministarstva pravosuđa Narodne Republike Crne Gore broj 2412/46 od 17. septembra 1946. godine, Predsjedništvo Narodne skupštine Narodne Republike Crne Gore izabralo ga je za predsjednika Vrhovnog suda Narodne Republike Crne Gore.

Na predlog Vlade NRCG Predsjedništvo Narodne skupštine Republike Crne Gore donosi, 14. septembra 1946. godine Odluku o imenovanju Izborne komisije NRCG za izbore za Ustavotvornu skupštinu NR Crne Gore i imenuje Pera Ivanovića, predsjednika Vrhovnog suda NRCG za predsjednika Komisije.

Tokom 1946. i 1947. godine, objavio je veći broj radova iz porodičnog i krivičnog prava u listu „Pobjeda“, drugim publikacijama i periodici.

Nemjerljiv je njegov doprinos u pripremi prvog poslijeratnog Ustava. Njegovi amandmani na Ustav djelo su briljantnog pravnika, jednog od najboljih u svom vremenu i vrhunskih intelektualaca. Pomogao je da se razriješe neke vrlo delikatne dileme kao što su, primjera radi, odnosi klasnog i nacionalnog, jer se radilo o revoluciji koja ima internacionalni karakter. („Istorija crnogorskog sudstva“ dr Čedomir Bogićević - ZAVNO Crne Gore i Boke - „Crnogorski ratni parlament“ 1941-1945 dr Zoran Lakić).

U svom osvrtu o Peru Ivanoviću, akademik Zoran Lakić je istakao: „vjerujemo da će i ovako šture zabilješke podstaći njegove prijatelje na još potpunije sjećanje. On je to zaslužio. Ne radi njega samoga, već radi nas ostalih, zaslužio je svojim djelom da ga zauvijek sačuvamo u našem sjećanju. Ti novi zapisi o Peru Ivanoviću su obaveza radi Crne Gore za koju se borio „od kolijevke pa do groba.““

* * *

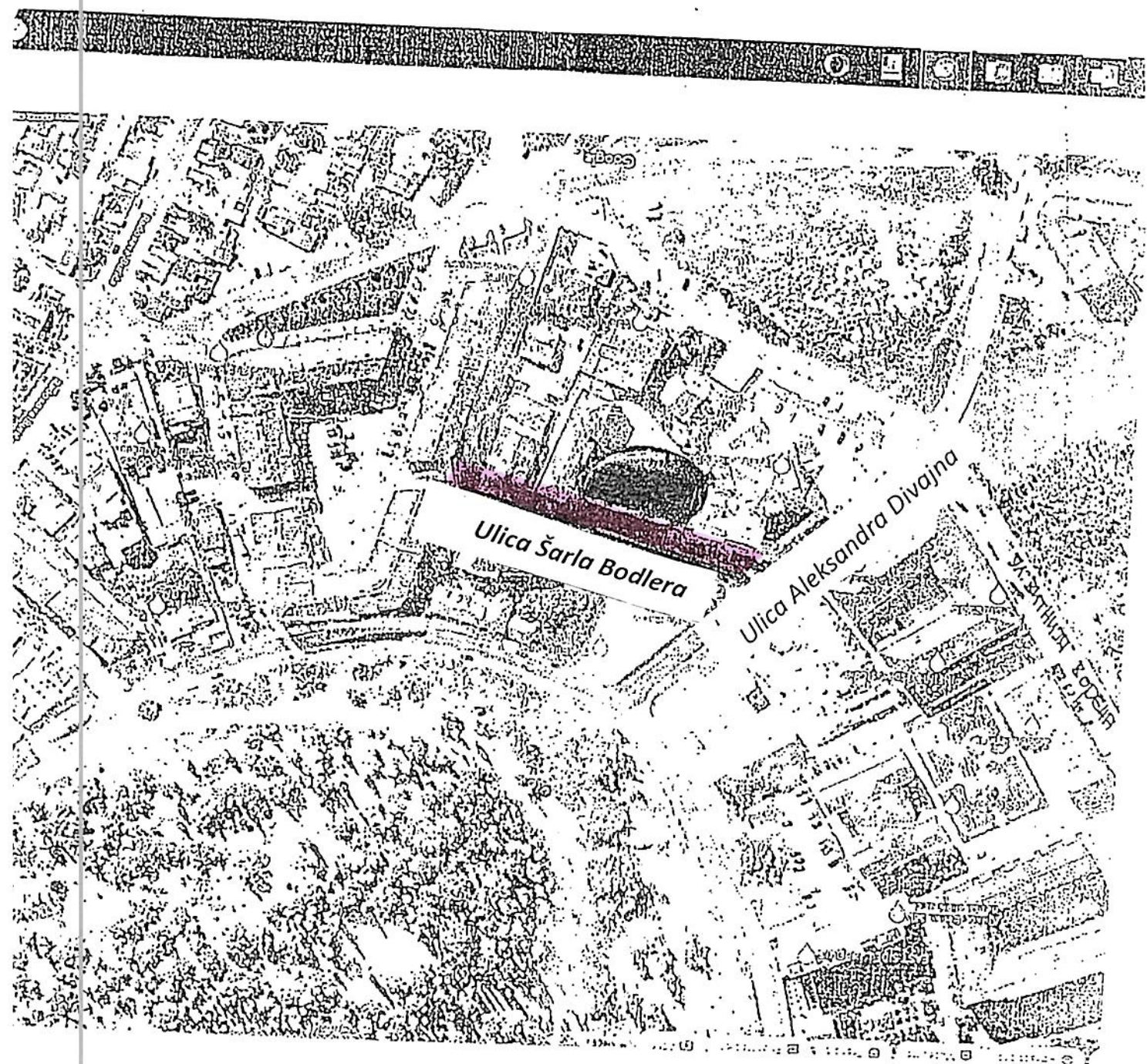
Odredbama člana 2 Predloga odluke je propisano da će se o realizaciji ove odluke starati organ lokalne uprave nadležan za komunalne poslove, a članom 3 da će se obilježavanje i postavljanje tabli sa nazivima ulica i tablica sa brojevima izvršiti u roku od 90 dana od dana stupanja na snagu ove odluke.

Odredbom člana 4 propisano je da Odluka stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - opštinski propisi".

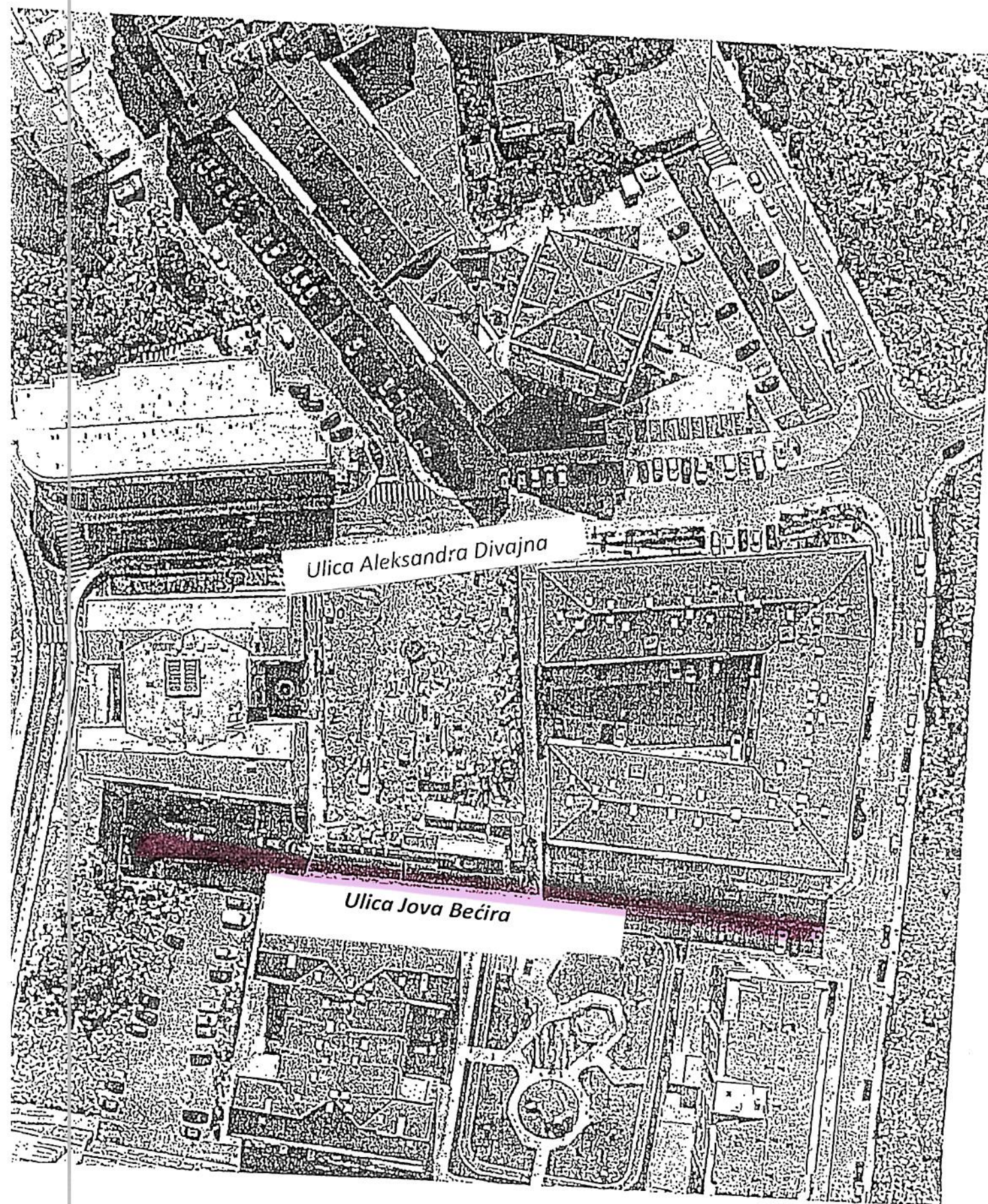
* * *

Prilog Predlogu odluke čini i grafički prikaz ulica, kojima se određuju nazivi.

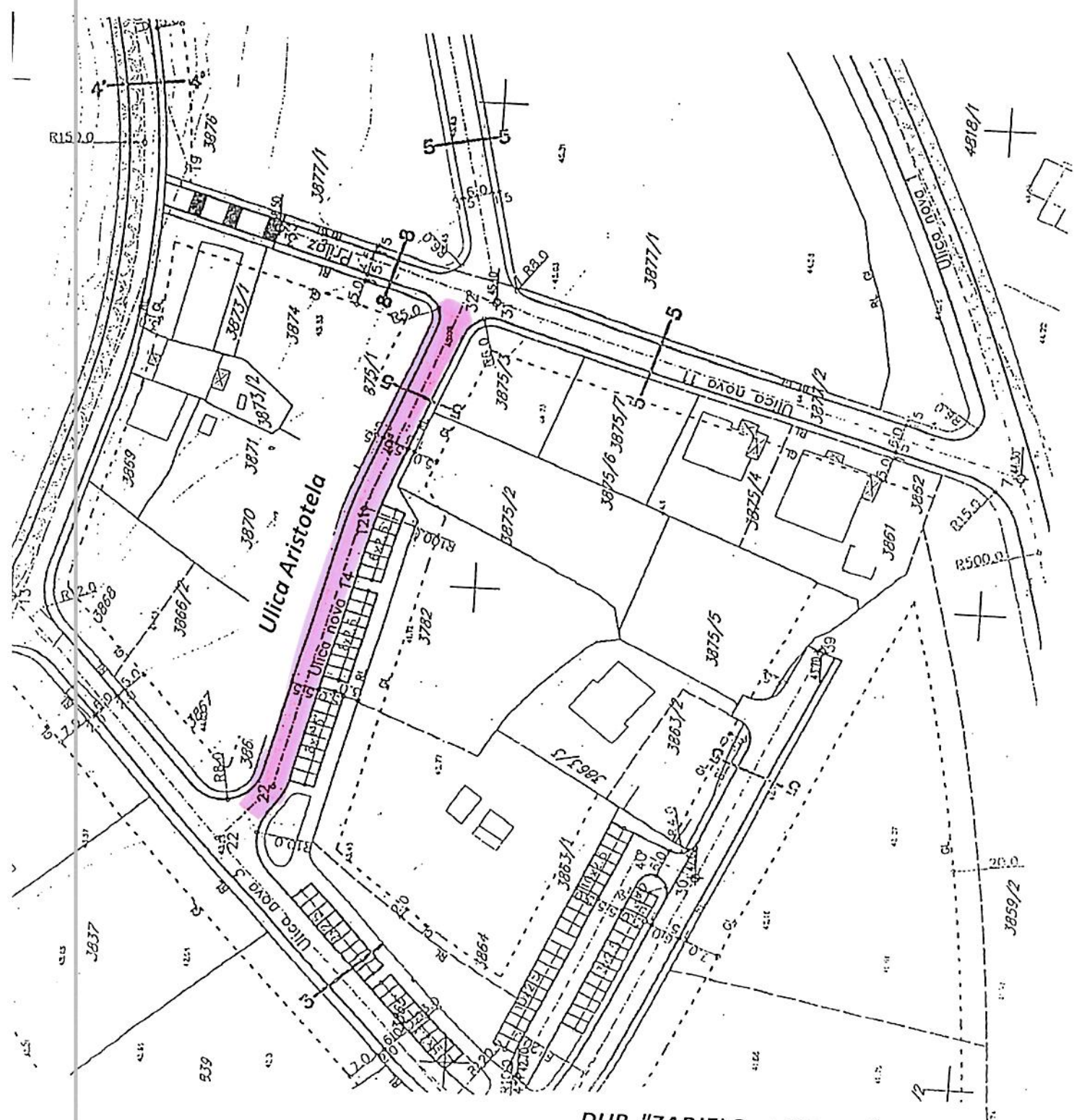
Shodno navedenom, Savjet za davanje predloga naziva naselja, ulica i trgova predlaže Skupštini Glavnog grada - Podgorice da donese Odluku o podizanju spomen-obilježja davanjem naziva ulicama u Podgorici.

DUP "ZABJELO - LJUBOVIĆ"

DUP "ZABJELO - LJUBOVIĆ"

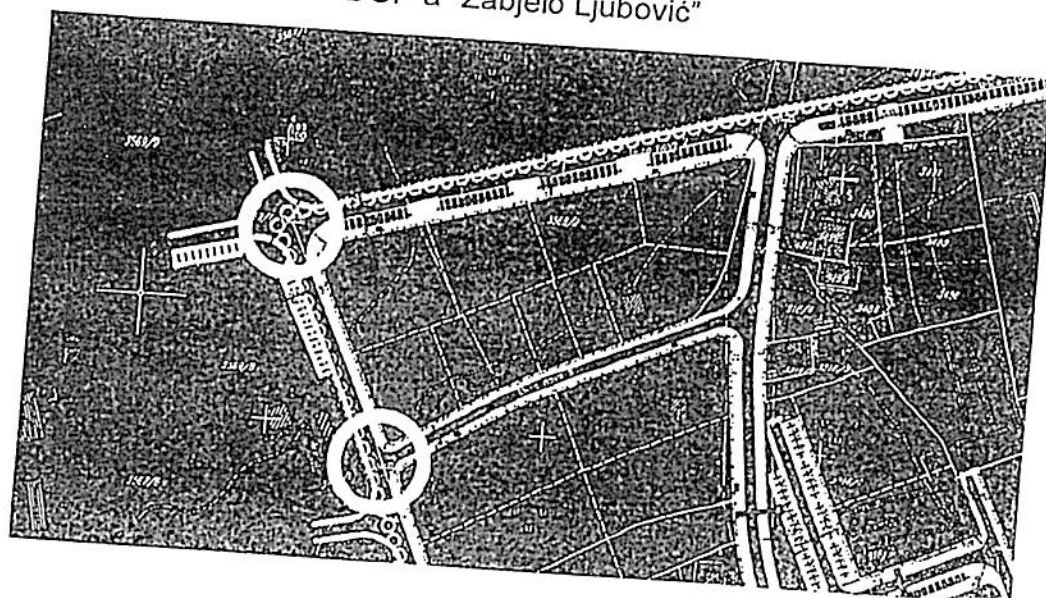

A) Slika sa Google earth

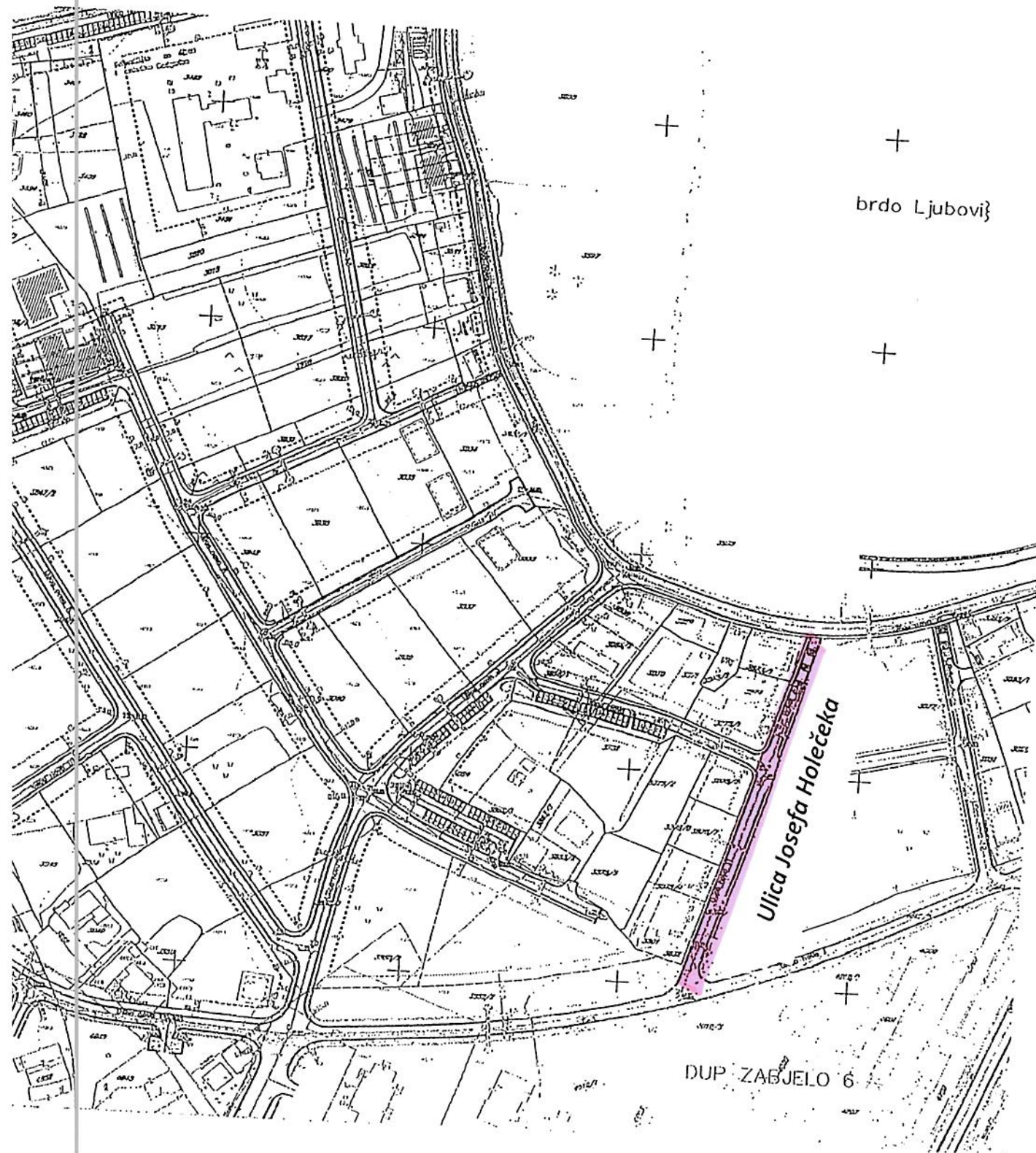

B) Grafički prilog

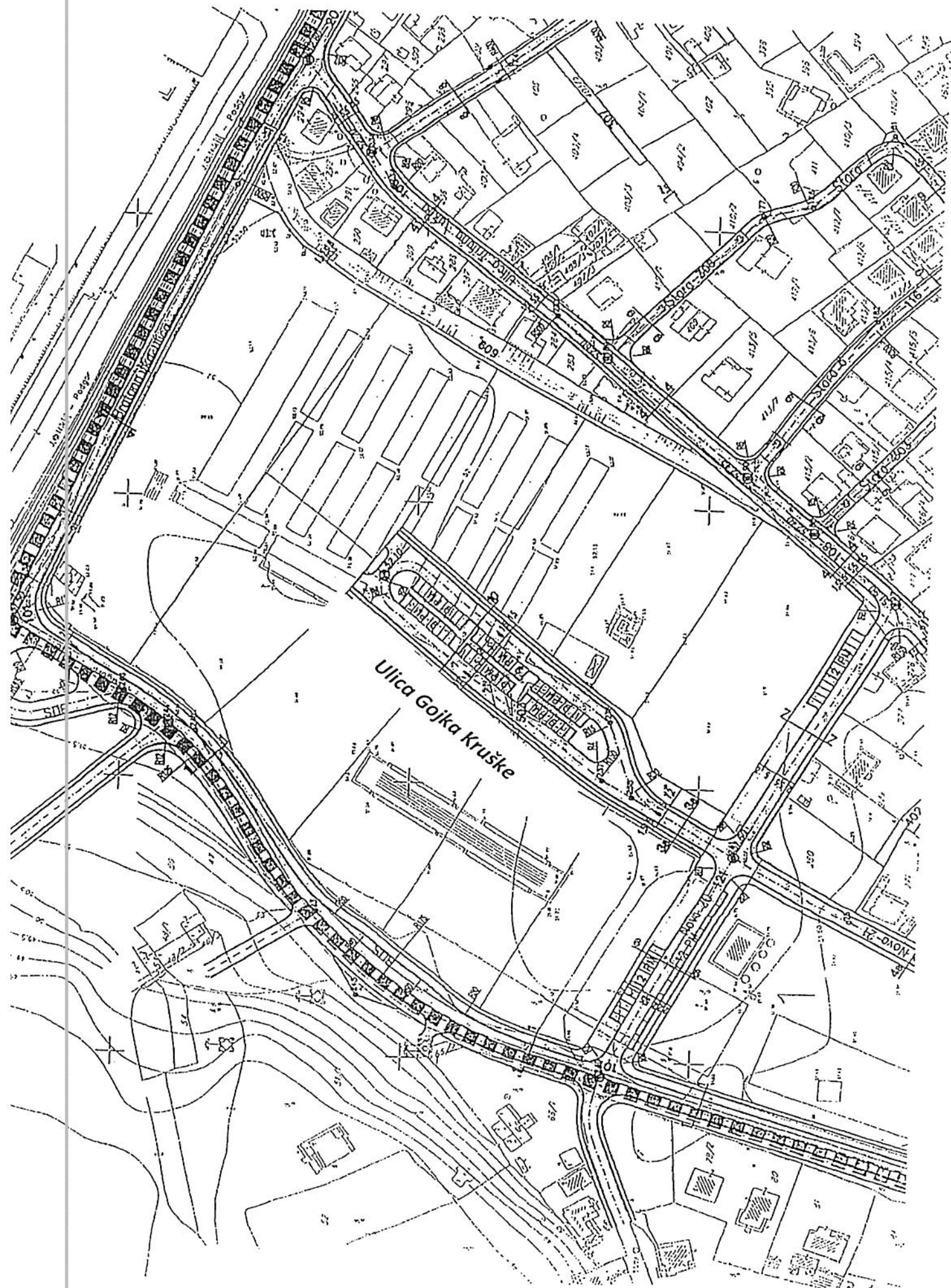
DUP-a "Zabjelo Ljubović"

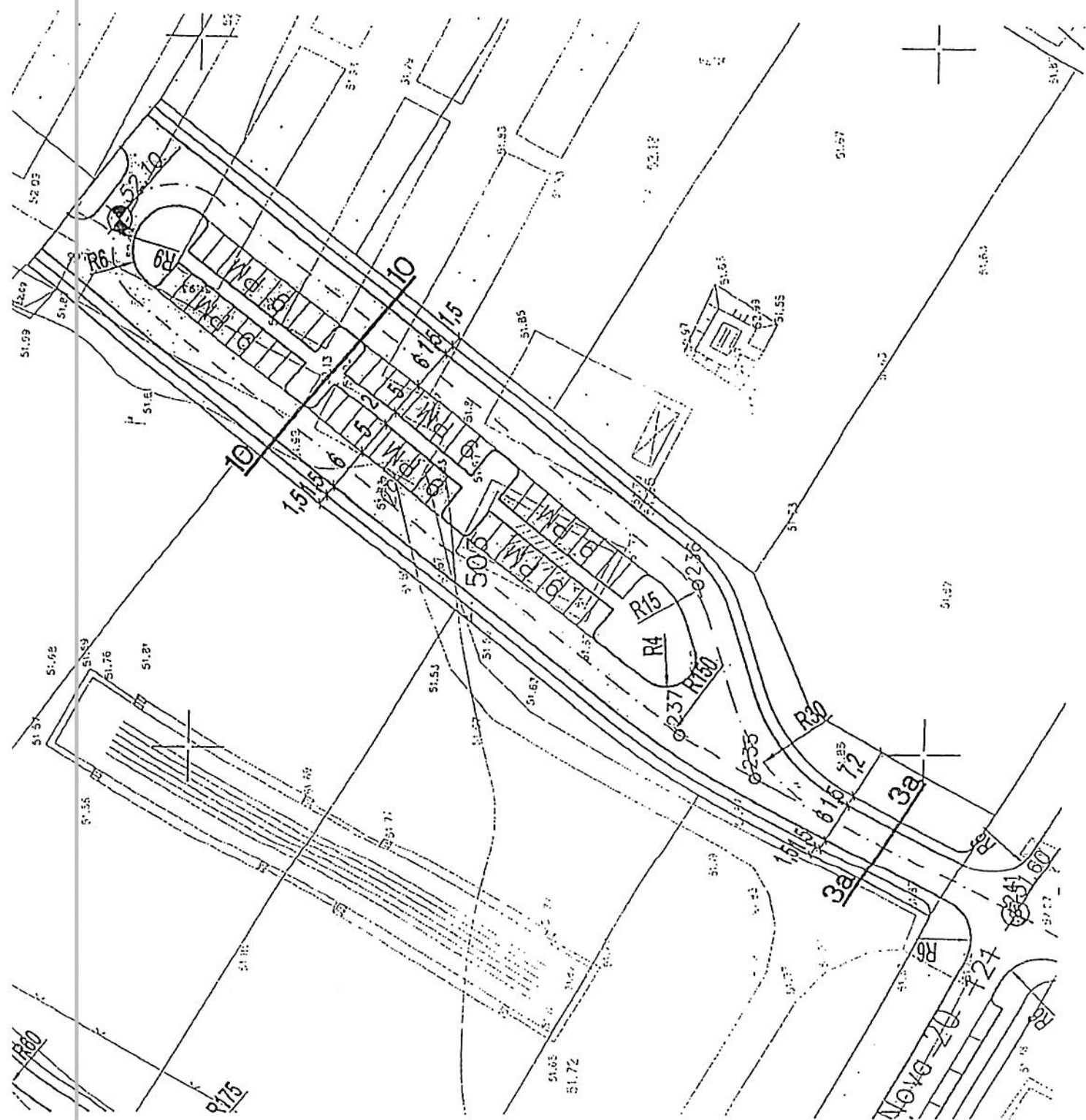

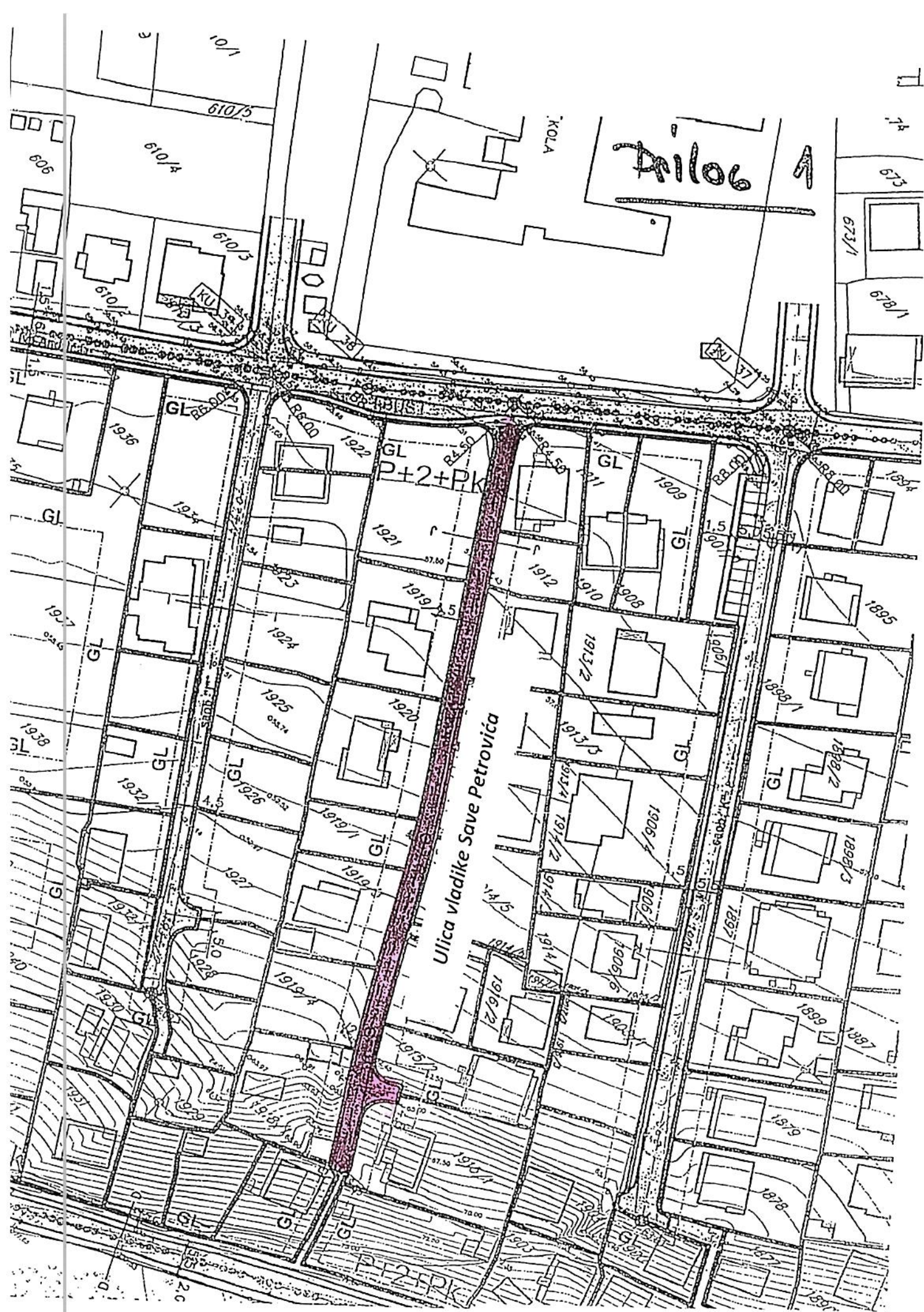
b)

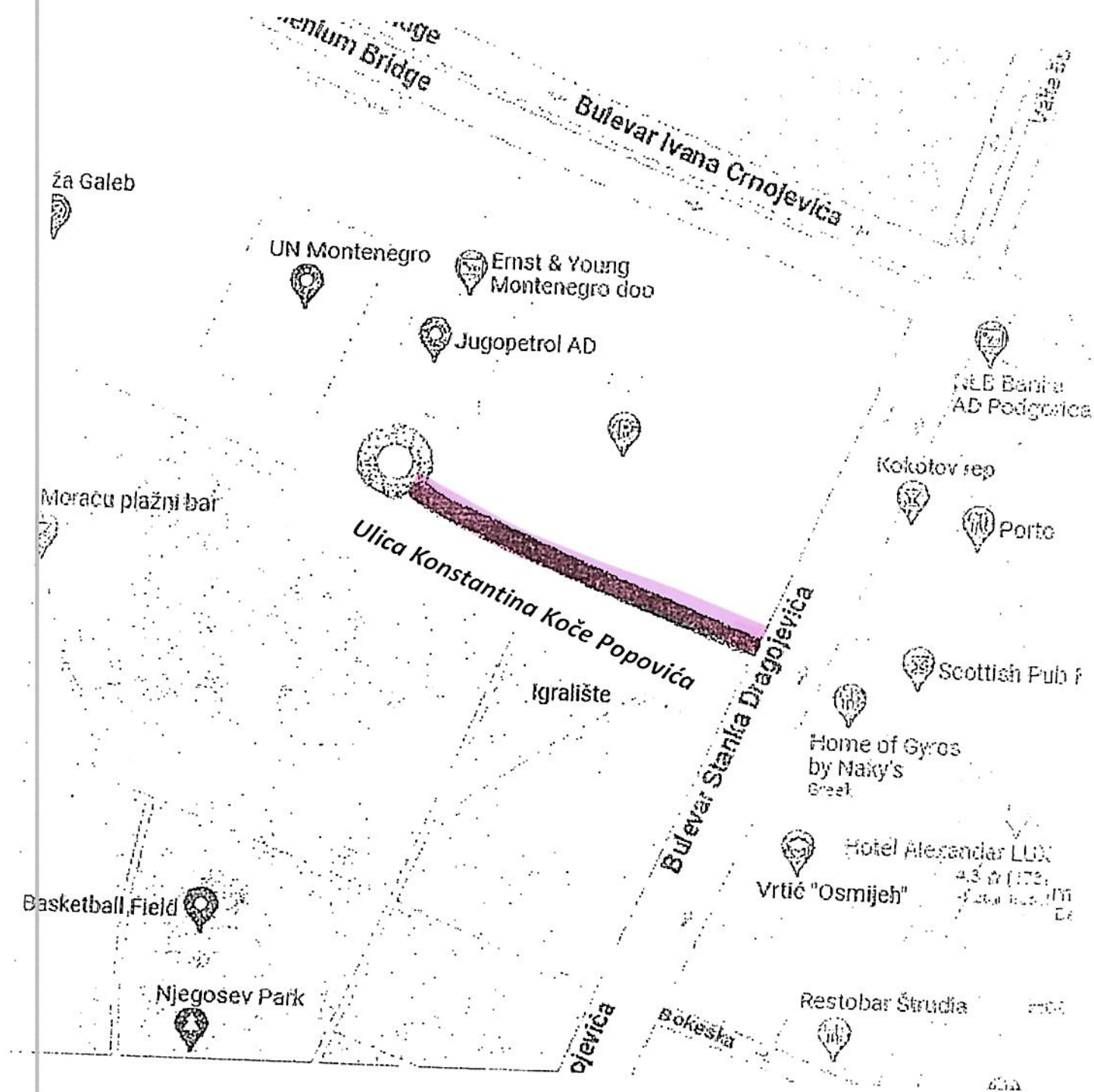

DUP "ZABJELO - LJUBOVIĆ"

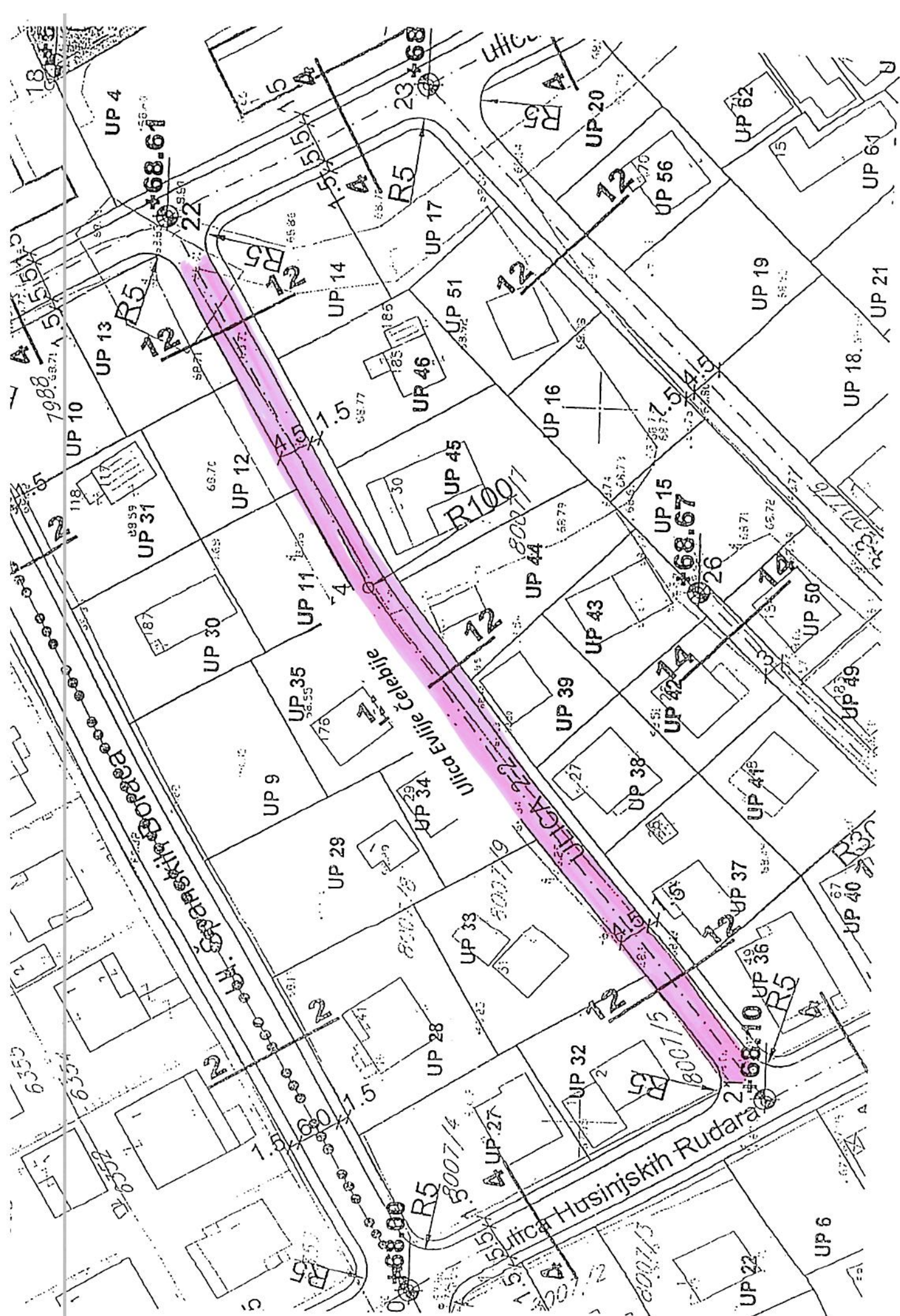

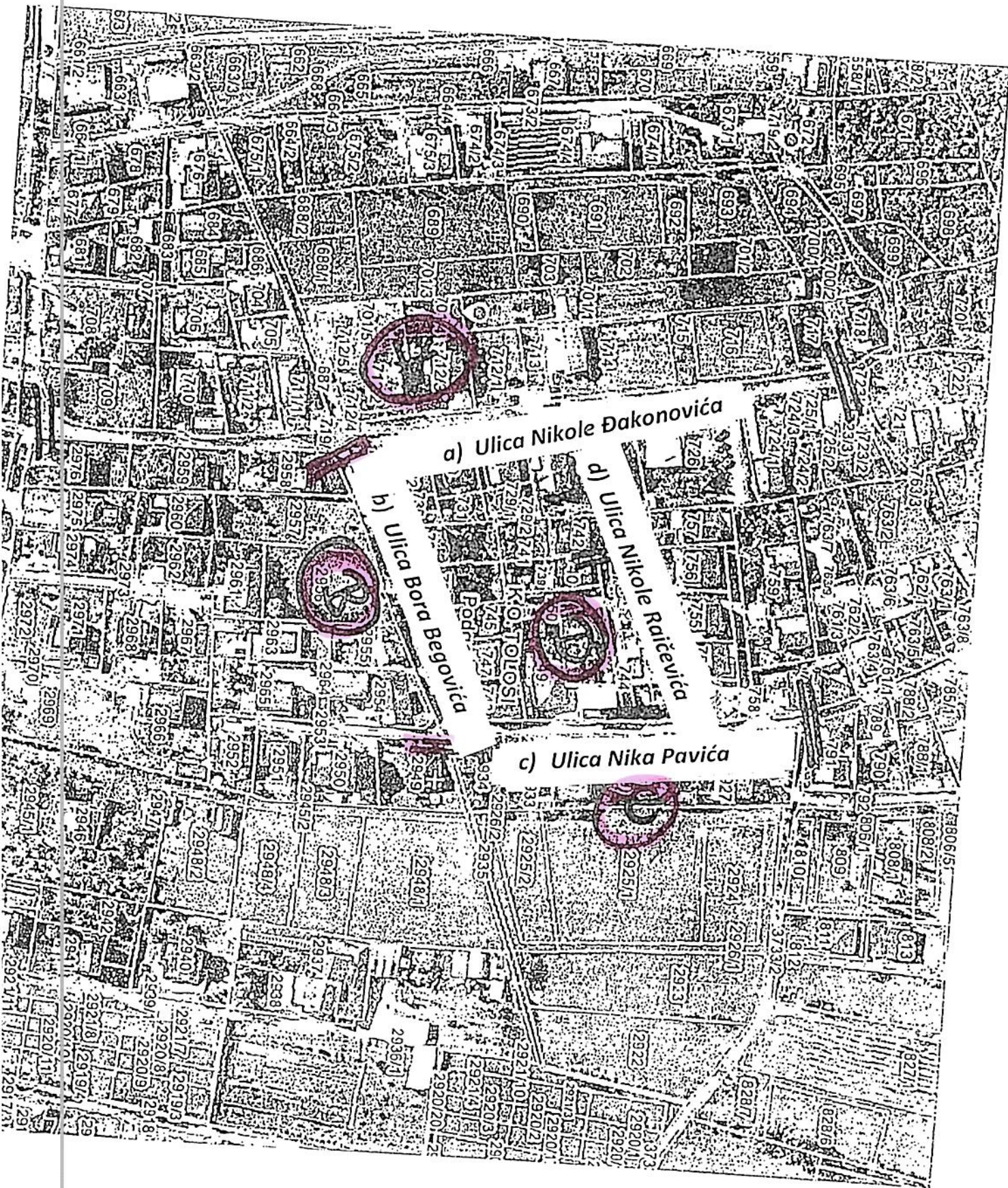

DUP "NOVA VAROŠ"

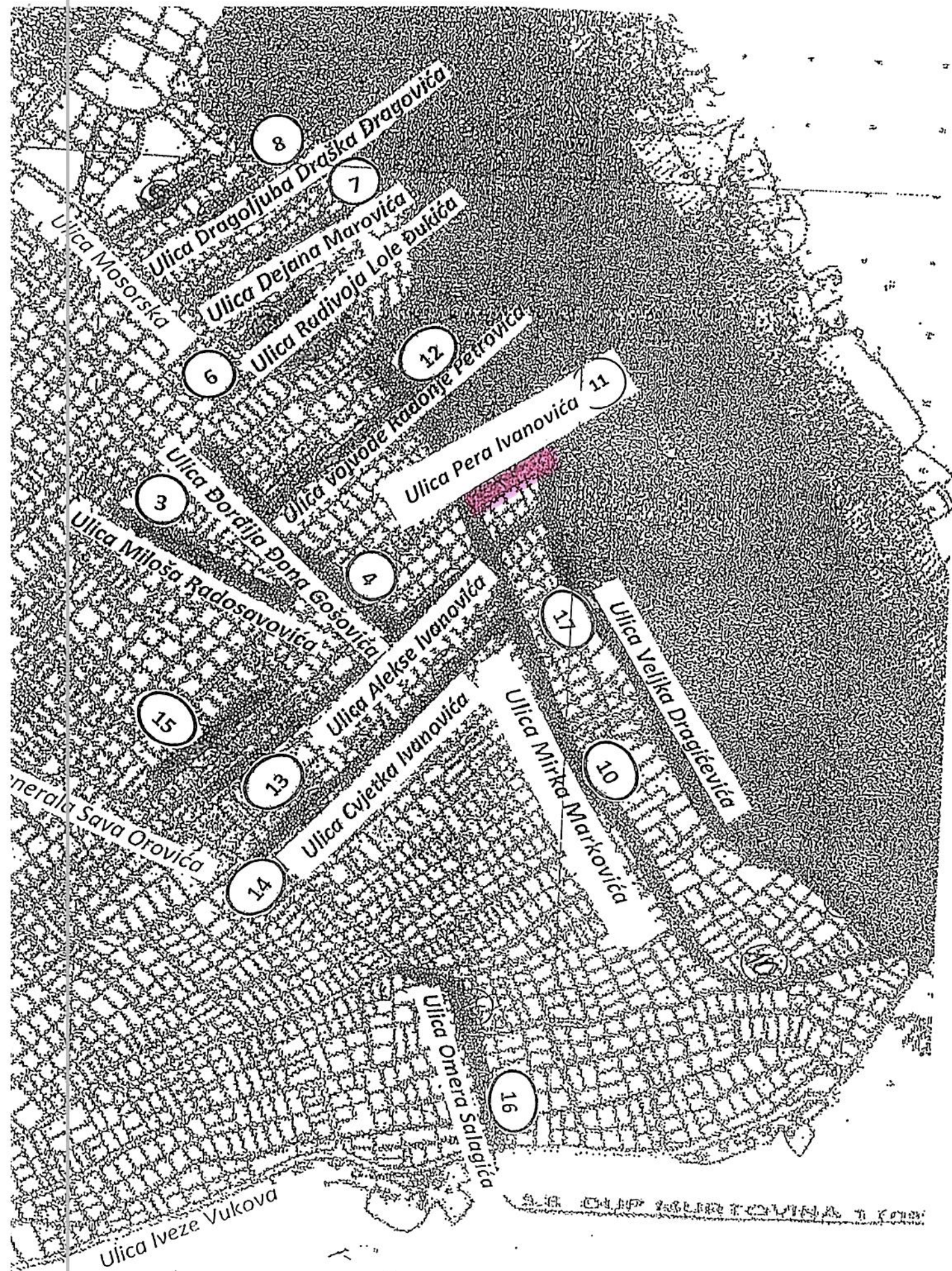

a) Ulica Nikole Đakonovića

d) Ulica Nikole Raičevića

b) Ulica Bora Begovića

c) Ulica Nika Pavića

DUP "MURTOVINA" i
DUP "MURTOVINA 2"